

A tu, ÀVIA

Amb la perspectiva dels anys, gairebé deu, sento que no podies marxar de cap altra manera: lentament, en silenci, complaent, protegint-los... protegint-nos...

Des de l'estiu sabíem que alguna cosa no anava bé. Et fatigaves, estaves trista, el teu somriure desprenia nostàlgia. No, a casa mai no s'ha parlat obertament de preocupacions, ni de patiment, i aquest cop també va ser així. Aquell dilluns, per fi, havies acceptat a anar al metge. Se't veia groga, cada dia més.

La mare em va trucar, jo era de viatge. Efectivament, era urgent començar tot un seguit de proves mèdiques. Cadascú a la seva manera, s'anava fent a la idea que més aviat que tard arribarien males notícies. De moment, però, teníem uns dies de treva.

Entre la confirmació del diagnòstic i la data de la teva mort tan sols van passar dues setmanes. Per a mi, massa poc temps. Jo, la teva única neta, hauria desitjat cuidar-te i mimar-te, agrair-te, demanar-te, contar-te.

En més d'una ocasió em plantejava com seria no tenir-vos (a tu i a l'avi) amb nosaltres. Així i tot, en el darrer tram de la teva vida, res no fou com havia imaginat. Millor dit, res no va resultar com jo hauria desitjat... Tanmateix, vaig sentir que tot anava com tu necessitaves i, en aquells moments i ara, allò era el més important.

Els 40 quilòmetres en cotxe per arribar fins a l'hospital van ser el meu refugi diari. Alguns dies amb la companyia del meu pare (el teu fill gran), d'altres envoltada d'una solitud confortant. Venir-te a veure era l'única cosa que podia fer. Amb la teva dolçor i discreció anaves traçant el teu camí i el meu. Tot anava sobre el previst. No em deixaves fer més, i sense adonar-me'n em vas ensenyar que tampoc no calia. El meu esperit de lluita es va transformar en serenor. La teva vida estava arribant al seu final, tu n'eres conscient i estaves tranquil·la.

Els meus records d'infantesa porten el teu nom. Amb tu vaig poder reconèixer la figura protectora i permissiva, emotiva, cuidadora, respectuosa. La teva mirada posada cap al benestar de qui estimaves. El teu marit, els teus fills, les teves joves, i jo. Sí, no et calia massa més gent, no et calia ser el centre d'enlloc ni de ningú i, si més no, ho eres.

A dia d'avui, amb 43 anys, intento identificar allò teu que roman en mi. Un mirall a través del que vaig aprendre que la fragilitat i la fortalesa, la incondicionalitat i els límits, el respecte i la diferència, l'autoritat des de l'afecte són parts complementàries d'un mateix marc de referència.

La importància del ser-hi, ÀVIA. Més enllà de tot i de tothom. GRÀCIES per tant.

Belén Calafell Llabrés

CATEGORIA B

belencalafell@gmail.com

679.93.62.14

